

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia
a střední odborné školy pedagogické Brno**

33/2017 - ročník X.

ÚVODNÍ SLOVO	3
<i>Den blbec. Marie Kršková (PL2)</i>	3
OHLÉDNUTÍ	4
<i>40. ročník celostátního hudebního festivalu SOŠ pedagogických</i>	4
<i>Celostátní přehlídka církevních škol</i>	6
<i>Exkurze do Polné. Kateřina Marková (G3)</i>	7
DIHUTAJ	8
<i>Návštěva partnerského gymnázia v Levoči. Andrea Syrovátková (G5)</i>	9
<i>Polní nemocnice Lékařů bez hranic</i>	10
<i>Exkurze do Osvětimi. Klára Suchá (G6)</i>	11
<i>Můj první rok na gymnáziu (pohledem studentů G1)</i>	12
<i>Co mi škola dala a vzala? (pohledem studentů PMP4)</i>	13
AKTUÁLNĚ	14
<i>Maturita jako zkouška dospělosti? Kateřina Kubíčková (G8)</i>	14
ROZHOVOR	15
<i>... s prof. Dominikou Močubovou. Michala Marečková (G2)</i>	15
ANKETA	17
<i>Co pro vás znamenají Velikonoce? Matěj Standara (G2)</i>	17
STUDENTSKÁ TVORBA	18
<i>Kdo se bojí, nesmí do lesa. Michala Marečková (G2)</i>	18
<i>Jarní procházka. Michala Marečková (G2)</i>	18
<i>Letní bouřka poprvé. Karolína Sieberová (G2)</i>	19
<i>Letní bouřka podruhé. Simona Kapitániková (G2)</i>	20
<i>Jsmo chytřejší než naši předkové? Jana Novotná (G4)</i>	20
<i>Čest a sláva na prodej. Veronika Míčková (G4)</i>	21
ZAJÍMAVOSTI. Kryštof Kotek, Jiří Možný (G5)	22
VTIPY. Dana Biskupová, Barbora Dohnalová (G5)	23

Den blbec

Určitě to všichni znáte. Den, kdy už od rána víte, že se nic nevyvede podle vašich představ. Večer si zapomenete nastavit budík, za což se teď mlátíte do hlavy, protože jste zaspali. Nestíháte vůbec nic. V rychlosti zaléváte čaj, který přelijete, a navíc ještě osolíte. Jogurt k snídani končí místo v žaludku na vaší halence. Jdete se tedy převléct, ale zjišťujete, že všechno oblečení, které by se dalo použít, je v prádle. Berete první tričko po ruce, poskakujete po bytě s jednou nohou v kalhotách a kartáčkem v puse. Samozřejmě pravé ponožce se nechce za druhou kamarádkou, proto se schovává neznámo kde. Druhý pokus s jiným párem už je lepší. Máte sice obě ponožky, ale pro změnu je na palci díra. Protože spěcháte, rozhodnete se to ignorovat. Teď už máte všechno, a i když vypadáte jako vaše noční můra, startujete do závodů s autobusem. Dobíháte cíli udýchaní a zpocení na zastávku. Už jen vnímáte, jak autobus provokativně odjíždí vám přímo před nosem. Víte, že už přijedete pozdě, a tak chcete zavolat spolužačce, ať vás omluví. Jenže baterie je vybitá! Super. Hlavou vám jede jen jediná myšlenka: „Próóč?“

Za čtvrt hodinku přijíždí další autobus. „Aspoň, že nemá zpoždění!“ říkáte si, ale to by nebyl den blbec, aby se něco nepokazilo. Chytáte „červenou vlnu“, takže stojíte na každém semaforu. Navíc autobus je narvaný, vy jedete přimáčknutí na skle bez možnosti dýchat či se jakkoliv hnout. I slimák by to ujel rychleji než tento autobus, ale protože ještě pořád

nejste v cíli, nemáte moc na výběr. Konečně! Vystupujete a pádíte do školy. Spolužáci na vás pobaveně koukají. Ale pořád lehce nervózně koukají do sešitů. Posloucháte kázání učitele o tom, že máte vyrazit dřív. Vtom si uvědomíte, proč se všichni učí. Dneska se píše test, na který jste v tom zmatku úplně zapomněli. Ach jo. Rozdává se zadání. Snažíte se pohledem do lavice dohnat učivo, které si vůbec nepamatujete. „Překvapivě“ nevíte vůbec nic. Tak si něco vymyslíte a doufáte alespoň ve čtyřku. Samozřejmě později zjistíte, že jste měli opět těžší zadání než váš soused a že z toho jeho byste věděli všechno. Další hodinu jste zkoušení, opět neumíte.

„To je dneska den!“ stěžujete si všem okolo. Hřeje vás jen to, že bude oběd. Zjišťujete, že jste si doma nechali klíče. Už nad tím jen mávnete rukou, dnešek už horší nebude. Chyba lávky! Po cestě domů potkáváte svého nejméně oblíbeného spolužáka ze základky. Nemáte vůbec náladu se s ním bavit, ale on má dnes kupodivu úžasný den a chce to s vámi dopodrobna probrat. Když se vám podaří vymanit z jeho spárů, musíte stejně čekat před bytem, než vás někdo osvobodí a odemkne vám. Ano! Maminka s nákupem! Jdete jí naproti, pomáháte s taškou. Protrhne se. Jak jinak! Už jen poraženě sbíráte nákup z podlahy. Máte hlad, jdete si udělat něco k jídlu. Připálíte to a skončíte s jablkem v ústech u úkolů na další den. Učebnice zůstala ve škole. Proč už vás to nepřekvapuje?

Na závěr dne se ještě vypíná elektrina. Vy uleháte do postele vyčerpaní, ale s nadějí, že další den bude lepší. Pod postelí se vám směje opět vypnutý budík...

40. ročník
celostátního hudebního festivalu
SOŠ pedagogických
a VOŠ pedagogických
České republiky
Brno, 14. – 16. 3. 2017

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Celostátní přehlídka církevních škol Odry, 22. – 23. 3. 2017

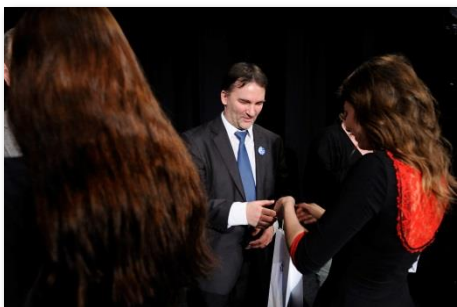

Foto © www.cssodry.cz

Exkurze do Polné Polná, 6. 4. 2017

V jedné z hodin českého jazyka nabídl pan profesor Hubáček deseti studentům z naší třídy účast na společné exkurzi s žáky Biskupského gymnázia do synagogy a rabínského domu v Polné na Vysočině. A tak 6. dubna v 7:45 hod. přešlapovala naše skupina před Biskupským gymnáziem a netrpělivě čekala na náš doprovod. Sláva! Dočkali jsme se a cesta za poznáním minulosti mohla začít. Po cestě autobusem, která trvala něco přes hodinu, nás přivítala Polná a její židovská část města. Protože nás studentů bylo moc, rozdělili jsme se před prohlídkou na dvě skupiny, které se v synagoze a rabínském domě postupně vystřídaly.

Židovská komunita byla v Polné doložena už v 15. století, svoji městskou část měli Židé ve 2. polovině 17. století. Polenské ghetto je jedno z nejzachovalejších a nejnáměšších v naší republice. Synagoga byla často přestavovaná, protože několikrát vyhořela. Zajímavé bylo, že Židé rozdělili místo na část, odkud bohoslužbu sledovaly ženy (galerie) a odkud muži (hlavní sál). Málodko asi věděl, co je to mikve (rituální lázeň), která se nacházela v domku vedle synagogy. V ghettu se nacházel i lazaret a obecná židovská škola. Zhlédli jsme i svatostánek a vitríny s dochovanými předměty.

Rabínský dům byl dostavěn v sousedství synagogy až v roce 1717. V přízemí bydlel šámes (kostelník). Poznali jsme, že černá kuchyně byla opravdu černá a pekly se v ní macesy (tradiční židovský chléb z nekvašeného těsta). V suterénu rabínského domu se nacháze-

la rituální lázeň a v patře byt rabína, kanceláře a rabínská modlitebna (kaple). Až do roku 1887 byla v sousedství nízká přístavba – márnice a místnost pro očištění. V suterénu židovské školy byl i příbytek pro chudé. Zde žila rodina Hilsnerova.

Leopold Hilsner byl v dubnu 1899 obviněn z vraždy mladé švadleny Anežky Hružové. Její tělo se našlo v lese za městem a násilný čin byl označen za rituální vraždu. V zemi vyvolala smrt dívky vlnu antisemitismu. V procesu proti Hilsnerovi prokázal statečnost T. G. Masaryk, který bránil právo obžalovaného na spravedlivý proces a snažil se zároveň bojovat proti tomu, aby tragický případ nebyl zneužit k pronásledování Židů.

Společně se studenty z Biskupského gymnázia jsme navštívili také místo, kde byla Anežka zavražděna. Návštěvu hřbitova polenských Židů „Pod Kalvárií“ jsme bohužel nestihli. Exkurze byla, dle mého názoru, poučná. Na Vysočině můžeme najít více míst, která jsou spjatá s židovskou kulturou. Nezbývá než doufat, že pan profesor Hubáček neztratí s G3 trpělivost a na další exkurzi už pozve celou třídu!

Kateřina Marková (G3)

Foto © archiv (red)

DIHUTAJ
DivadloHudbaTanečJiné
Brno, kino Scala, 12. 4. 2017

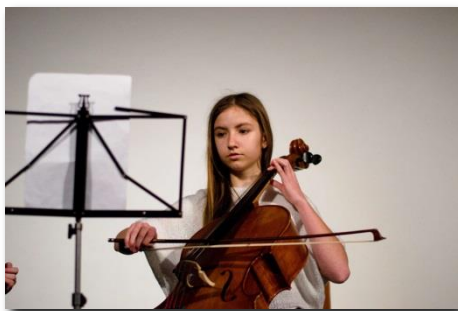

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Návštěva partnerského gymnázia v Levoči

Levoča,
Gymnázium sv. Františka Assiského,
25. – 28. 4. 2017

Ve dnech 25. - 28. dubna jsme se spolu se dvěma studenty z PL1 zúčastnili výměnného pobytu v naší partnerské škole na Slovensku, a to na gymnáziu sv. Františka Assiského v Levoči, kam nás doprovodila paní profesorka Krchňáková a Jašková.

Vyrazili jsme v úterý ráno a na místo dojeli až okolo páté hodiny odpoledne. Tam nás vyzvedly hostitelské rodiny, v nichž jsme měli bydlet. Večer jsme strávili povídáním a seznamováním.

Druhý den, ve středu, jsme navštívili některé vyučovací hodiny našich přátel, ještě před tím, než jsme prozkoumali zdejší laboratoř a vyzkoušeli si pár zajímavých pokusů, např. vytvoření bezlaktózoového mléka. Poté jsme si v tělocvičně zahráli hry, které nás měly více sblížit.

Ve čtvrtek jsme navštívili Štrbské pleso, zábavné centrum, kde jsme si mohli vyzkoušet sílu iluzí a klamů, nákupní centrum a bowling a pak se vrátili zpět do svých rodin. Večer jsme strávili ve svých rodinách a pomalu se už loučili.

Poslední den jsme blíže poznali Levoču nejen díky průvodkyni, ale také díky hře, kdy jsme procházeli významnými místy města a odpovídali na otázky. Nakonec jsme skončili v cukrárně, kde nás již očekávali naši učitelé. Po obědě jsme se rozloučili a v Popradu nasedli na autobus a jeli domů.

Andrea Syrovátková (G5)

Foto © archiv A. Syrovátkové

Polní nemocnice Lékařů bez hranic Brno, nám. Svobody 27. – 28. 4. 2017

Humanitární a zdravotnická organizace Lékaři bez hranic ve dnech od 27. dubna do 3. května 2017 na náměstí Svobody v Brně nabídla venkovní interaktivní výstavu „Polní nemocnice Lékařů bez hranic“.

Tento projekt byl určen pro širokou veřejnost, zejména však pro žáky druhého stupně základních škol a studenty středních škol.

Ve čtvrtek a pátek 27. – 28. 4. 2017 se do areálu Polní nemocnice Lékařů bez hranic v doprovodu sympatických průvodců podívali také studenti tříd G4 – G7.

(red)

Foto © (red)

Exkurze do Osvětimi Krakov a Osvětim 15. – 16. 5. 2017

Ve dnech 15. - 16. května navštívila naše třída sexta spolu se septimou německý koncentrační tábor v polské Osvětimi a polské historické město Krakov.

Všechno začalo asi čtyřhodinovou cestou autobusem. Bylo to trochu únavné, a tak když jsme konečně dojeli do polského města Osvětim, vyskočili jsme z autobusu s ještě větší chutí, než s jakou jsme na začátku dne vyjžděli.

Areálem německého koncentračního tábora nás provázela milá Polka, která sice uměla velmi dobře česky, avšak polský přízvuk její původ nezapřel. V rámci prohlídky tábora jsme navštívili blok Auschwitz (česky Osvětim), kde jsou zachované původní budovy, a poté blok Birkenau (česky Březinka), kam jsme museli kousek popojet autobusem.

To, co na nás působilo tísnivě, nebyly ani tak samotné budovy, jako spíše dochované pozůstatky po věznicích, což byly například vlasy žen jdoucích na smrt, z jejichž vláken byly vyráběny koberce, či boty různých velikostí, a to od dětských, drobných botiček přes větší, jemné dámské botky až po velké, pevné boty mužů. V koši naplněném po okraj, který zabíral celou místnost, byly vystaveny hrnky, džbány, mísy, žiletky, štetky na holení a mnoho dalších předmětů, které patřily do tehdejší běžné domácnosti.

V jednom z domků byly na chodbě vystaveny fotografie několika vězňů, mužů i žen. Zde jsme se dozvěděli o dětech a ženách, na nichž byly prováděny lékařské pokusy.

V průběhu prohlídky jsme viděli zeď smrti, vězeňské kobky, kde se před nějakou dobou tísnili vězni, plynovou komoru a krematorium. V táboře Birkenau jsme pak prošli místy s plynovými komorami a krematoriem, navštívili jsme památník a dřevěný dům (barák) sloužící jako ubikace pro muže i strážní věž u hlavní brány do tábora, odkud jsme si mohli prohlédnout celé prostranství, kde se tábor rozprostíral.

Po celou dobu prohlídky nás provázelo vcelku příjemné a slunečné počasí, které se trochu pokazilo až další den v Krakově, kde nás zastihla průtrž mračen.

V Krakově-Lagievnikách jsme byli ubytováni u sester Božího milosrdenství. Hned ráno po mši svaté jsme vyrazili do centra Krakova, a to na hrad Wawel a do katedrály. Po volné prohlídce jsme pokračovali do židovské čtvrti, kde jsme navštívili synagogu a židovský hřbitov. Zde nás zastihl již zmíněný prudký déšť, jemuž jsme se snažili uniknout úprkem do synagogy přetvořené v muzeum. V tomto muzeu jsme se mohli dozvědět více o židovském národě a jeho zvycích.

Myslím si, že se tato exkurze všem líbila a že si z ní mohl každý odnést něco nového.

Klára Suchá (G6)

Foto © Š. Trnavský (G6)

Můj první rok na gymnáziu (pohledem studentů G1)

Za tu dobu (asi tři čtvrtě roku), co jsem na této škole, mě překvapilo několik věcí. První věc, která se mi líbila (a líbí se mi pořád), je výzdoba chodeb. Zvláště originální byla výzdoba před vánoční akademii nebo před DIHUTAJem. Dalším překvapením byli dobří profesori a profesorky. Líbí se mi i školní klub a jeho akce. Výborný byl i adapták a už se těším na školní výlet.

K věcem, které se mi na této škole líbí, musím přidat ping-pongový stůl a různé zájmové kroužky, protože ping-pong je pro mne dobrá zábava o přestávce nebo o volné hodině a při zájmových kroužcích se zase mohu něco naučit nebo se v něčem zdokonalit – podle toho, jaký druh kroužku jsem si vybrala.

Navíc se těším i na nové hřiště a doufám, že už bude brzy otevřené. Samozřejmě musím dodat, že se mnou ve třídě jsou dobří spolužáci, což platí i o ostatních třídách, protože jsem se seznámila s pár lidmi z jiných tříd a připadá mi, že jsou dobří, i když jsou starší.

Zatím neexistuje nic, co by se mi nezamlouvalo, a pokud něco takového je, tak jsem dosud nezjistila, co by to mohlo být. Tato škola je prostě výborná a doufám, že těch sedm let, které tady ještě strávím, bude stejně dobrých jako ten první rok.

Tereza Koupá (G1)

V naší škole se mi líbí čím dál víc. Učitelé jsou hodní a vstřícní, ochotně odpoví na každou otázku. Žáci jsou také kamarádští.

Odborné učebny jsou zaplněné velkým množstvím pomůcek a exponátů, blíží se to téměř až výstavě. Zvláště mne zaujala odborná učebna fyziky. Také školní jídelna mne příjemně překvapila (až na svou velikost). Jídlo v ní je dobré.

Celkově se mi škola líbí a jsem rád, že jsem si nevybral Jarošku.

Ondřej Hanák (G1)

Když jsem do této školy první den vstoupila, nemohla jsem uvěřit, že sem budu chodit. Tolik jsem po tom toužila! Tato škola byla přesně podle mého gusta a neklamala mne!

Učitelé jsou výborní. Jsou přísní, ale umí naučit a to mám ráda. Třídní kolektiv je mnohem lepší než na základní škole. Od spolužáků můžeš kdykoli čekat podporu a pomoc, od učitelů také. I starší studenti jsou moc fajn.

V této škole se cítím bezvadně. Její výzdoba je nádherná, zvláště při nějakých akcích, jako je např. vánoční akademie nebo DIHUTAJ. Oceňuji ty, kteří si s výzdobou dávali práci. Jen se mi nelíbí, že někdy někdo tuto výzdobu ničí. Líbí se mi také jednoduše a pěkně zařízené třídy. Jsem ráda, že tady nejsou šatny, ale že máme skříňky.

Moc mi nechutnají obědy ve školní jídelně, ale to je problém Bigy, ne náš.

Těším se na nové hřiště, bude totiž velmi pěkné, aspoň to tak vypadá. Jsem úplně nadšená ze školního klubu a z knihovny, protože to dělá toto gymnázium velmi originálním, stejně jako spousta dalších věcí. Také se mi líbí, že během přijímacího a maturit máme volno.

Tato škola je prostě nejlepší gymnázium na světě!!! ;-)

Dominika Můčková (G1)

Co mi škola dala a vzala? (pohledem studentů PMP4)

Jsem moc vděčná této škole za to, co mi dala. Našla jsem zde spoustu skvělých přátel, na které nikdy nezapomenu. Věřím, že tato přátelství budou mnohem stálejší než ta ze základní školy. Vlastně si uvědomuji, že mi škola víc dala, než vzala. Naučila jsem se hrát na klavír, zahrála jsem si divadlo a zjistila, že mne nejlíc baví kreslit.

Snad jedině, co mi škola vzala, je čas.

Lucie Hradecká (PMP4)

Škola mi dala spoustu nových a dobrých přátel. Skvělý třídní kolektiv. Jiný pohled na svět, který souvisí s duchem školy. Dala mi víru. Představu o mém životě, který mne čeká, čeho bych chtěla dosáhnout.

A co mi vzala? Nevzala, ale ubírá mi energii. Chci tu ještě být, nechci pryč. Nechci opustit toto krásné rodinné prostředí, tyto skvělé lidi ze třídy, skvělé učitele. Je mi tu prostě dobře.

Anna Kadlecová (PMP4)

Škola mi dala spoustu nových kamarádů, s nimiž jsem zažila hodně dobrého. Získala jsem zde nové zkušenosti a dobré rady do života. Díky zpívání ve sboru jsem poznala nová místa nejen v ČR, ale i v zahraničí. Díky školním akcím jsem se naučila pracovat s trémou. Ze školy si odnesu spoustu zážitků, na které budu ráda a dlouho vzpomínat.

Škola mi vzala spoustu času, který bych rád strávila jinak než učením či cestováním.

Marie Sotolářová (PMP4)

Začnu tím, co mi škola dala. Spoustu zážitků, kamarádů a zkušeností, na které budu celý život vzpomínat. Také jsem si upevnila svůj vztah k víře. Hlavně jsem ráda, že je naše škola taková rodinná.

A co mi vzala? Spoustu času, protože nebydlím zrovna blízko, a mnoho času jsem tedy strávila na cestách. A protože jsem často přijížděla domů pozdě a šla se zase hned učit, vzala mi i čas strávený s rodinou a blízkými. Což mne mrzelo.

Takže mi hodně věcí dala, ale také vzala.

Kristýna Štěpánková (PMP4)

Škola mi dala mnoho. V první řadě zážitky, na které nikdy nezapomenu a které se týkají hlavně společných akcí, jako byly školní výlet, lyžák, cyklovodácký kurz nebo organizace vánoční akademie. Dala mi i spoustu kamarádů, kteří zůstanou v mém srdci už navždy. Nabyla jsem i spoustu vědomostí a zkušeností. Mám za sebou pedagogickou praxi, která mne posunula dál a bude se mi v životě určitě hodit.

A co mi škola vzala? Vzala mi toho méně, než dala. Určitě dost peněz, volný čas, čas strávený s kamarády a rodinou, volné víkendy, spánek a spoustu duševního klidu! ;-)

Adéla Fischerová (PMP4)

Maturita jako zkouška dospělosti?

Vše začíná již koncem předchozího roku, kdy se, aniž byste věděli jak, stane te nejstaršími studenty školy. Tento fakt s sebou nepřináší jen divný pocit v žaludku a zděšení nad tím vším, co se nemilosrdně blíží. Má za vinu i pohledy kantorů, kteří vám připomínají, že už byste snad měli být rozumní, či dokonce myslet i na budoucnost.

Nový školní rok začíná jako každý jiný. Přibližně měsíc se označení G7 stále ještě pojí s vaším jménem na testech a ačkoliv se snažíte přeucht na G8, je to téměř nadlidský úkol. Ta dvě písmenka dodávají celé situaci na vážnosti. Jsou symbolem faktu, že vaše dny na této škole budou zanedlouho sečteny a vy budete vysláni do krutého světa stejně připraveni, jako by byly rybičky, které by se nešťastnou náhodou dostaly z akvárika ven. Ale všechno je zatím dobré... Máte ještě čas.

Moment uvědomění jde ruku v ruce s přípravou stužkováku. Kdy bude, kde bude a jaké bude téma? Koho pozveme? Jak pohostíme naše milé vyučující a co všechno musíme ještě zařídit? Pak si užíváte ten hustý pocit oficiálního maturanta se stužkou. Pořád se ujišťujete, jestli jste ji náhodou neztratili a hlavně, jestli ji máte hezčí a zajímavější než ostatní brněnští maturanti. Nejde to. Je třeba přijmout onen fakt, že ten hustokrutopřísný citát můžete pochopit jen vy a vaše třída.

Předsevzetí, že se zítra už rozhodně začnete učit, vás neopustí ani v průběhu vánočních prázdnin. Víte, že jste už mu-

seli ze seznamu všeho, co vás dělí od oné osklivé události na m, odškrtnout dokonce i svou poslední vánoční akademii. Cukrovím se snažíte zajíst stres z vět, jako jsou: „Ale to byste jako maturanti už měli znát.“ Vše, na co vám hromady cukroví pomáhaly zapomenout, se však spolu s oslavami nového roku vrátí. Vcházíte do svého maturitního roku.

Ani se nenadějte a v ruce držte vysvědčení. Máte radost, že už vás tento půlrok známky nemusí zajímat, ale není vše tak růžové. Přichází momenty rozhodování. Už to nejsou rodiče, kamarádi, ba ani kantoři, kdo by za vás činil toto rozhodnutí. Jste to vy sami, kdo musí v danou chvíli rozhodnout, kam si podá přihlášky, a tím určí směr své budoucnosti. Životu a sobě samým rozumíte asi stejně jako čínštině, ale na to už se nikdo neptá. Je to ta chvíle, kdy musí jít ona dětská bezstarostnost stranou. Snažíte se jednat jako dospělí.

Zanedlouho vám naposledy zazvoní a vy odejdete s odhodláním překonat všechny ty učebnice, jež už se na váš psací stůl ani nevejdou. Budete vědět, že krásná část vašeho života jedním dopolednem či odpolednem stráveným v nervozitě, pramenící z předstírané inteligence, skončí. Avšak vzpomínky na těch osm dlouhých let zůstanou. Budou vám připomínat vše, co jste museli na své cestě k dospělosti překonat. Nejraději však stejně budete vzpomínat na ty chvíle, kdy jste, čistě pro legraci, nechali veškerý rozum stranou, a tak si zpestřili období studia i tu obávanou oktávu. A hlavně s kým.

Kateřina Kubičková (G8)

... s prof. Dominikou Močubovou

1. Paní profesorko, mohla byste, prosím, říct našim čtenářům, proč jste si vybrala za povolání vyučování na střední škole?

Už jako malá jsem si se sourozenci a kamarády hrávala různé hry a mimo jiné i „na školu“. Moc nás to bavilo a užili jsme si společně spoustu legrace. Následně během studií na střední škole jsme si se spolužáky navzájem vysvětlovali učivo a v tomto „režimu“ jsem následně pokračovala i na vysoké škole....a vlastně dodnes ☺

2. Popište, prosím, kdy a kde jste studovala a jaká byla Vaše cesta ke vzdělání.

První čtyři roky povinné školní docházky jsem chodila do běžné třídy na základní škole. Na konci čtvrté třídy jsem dělala přijímací zkoušky do sportovní třídy...a dostala se. V páté třídě si moji rodiče pohrávali s myšlenkou, že bych mohla začít chodit na Biskupské gymnázium ve Žďáře nad Sázavou. Jelikož jsme ale ve třídě měli super kolektiv, nikam se mi odcházet nechtělo. Přijímací zkoušky navíc byly ve stejný den, kdy jsme měli se třídou odjíždět na týdenní výlet pod staný ☺. Nakonec jsem na přijímací zkoušky šla, ale snažila se nedostat (v matematice jsem některé příklady vůbec nevyočítala, všeobecný test různě otipovala...). Po návratu z výletu jsem se dozvěděla, že jsem na gymnázium i přes veškerou mou snahu přijata (poslední nad čarou) ☺. Dlouho jsem se rozhodovala, jestli tam opravdu jít, nebo ne.... nakonec jsem si řekla, že to zkusím a případně se vrátím za spolužáky na ZŠ. Nakonec jsem na

gymnázium zůstala celých osm let a byla jsem velice ráda, že jsem se takto rozhodla. Po gymnázium jsem nastoupila na Přírodovědeckou fakultu Masarykovy univerzity v Brně na obory chemie a biologie se zaměřením na vzdělávání. Ne vždy bylo vše podle mých představ a ne vždy se vše dařilo napoprve, ale stálo to za to a vím, že kdybych se dnes měla znovu rozhodovat, vyberu si stejnou školu.

3. Proč jste se stala kantorkou na CMGaSOŠPg?

Po vysoké škole jsem nastoupila jako učitelka na střední zahradnickou školu, kde jsem učila převážně studenty oboru Ekologie a životní prostředí. Moc mě to bavilo, protože studenti měli velice dobrý vztah k přírodě a často jsme spolu jezdili na různé praxe, exkurze ... A pak mě na jaře roku 2015 oslovil Štěpán Policer, zda bych nechtěla dojíždět na pár hodin na tuto školu a vypomoci s výukou laboratorní. Chvilí jsme přemýšlela, jestli to půjde skloubit s výukou na mé minulé škole a s dojížděním z Rajhradu do Brna. Ale nakonec jsem to vzala. Na jaře 2016 mi bylo nabídnuto více hodin, a tak jsem se rozhodla na bývalé škole své působení ukončit.

4. Jaké předměty na této škole učíte?

Učím zde chemii a přírodopis na nižším gymnázium, biologii a laboratoře na vyšším gymnázium.

5. Co Vás na učení a kontaktu se studenty baví a naplňuje?

Na mé práci mě baví hlavně to, že zde nehrozí žádný stereotyp... že člověk vlastně nikdy neví, co všechno ho ten den potká. Že každý den je úplně jiný než ten

předchozí. Že vás studenti nejen vybíjejí, ale velice často také nabíjejí. Že se člověk neustále posouvá jak odborně, tak společensky.

6. Jaké jsou Vaše vztahy s bývalými studenty?

Myslím si, že se svými bývalými studenty mám velice dobré vztahy (alespoň s většinou z nich). Jsme neustále v kontaktu, potkáváme se, podnikáme společné akce...

7. Co byste chtěla svým studentům vzkázat?

Že jsem moc ráda, že se s nimi mohu potkávat. Chtěla bych jim poděkovat za to, jací jsou – že je pro mě velikým obohacením se s nimi potkávat a trávit společně alespoň trochu času (v normálních hodinách, ale i ve školním klubu). Dále bych jim chtěla popřát, aby pro ně roky strávené na této škole byly přínosem a dobrou přípravou na budoucí život, aby se jim dařilo a byli spokojení. A hlavně: aby si studentské roky užili ☺.

Děkujeme za rozhovor!

Michala Marečková (G2)

Foto © archiv D. Močubové

Mgr. Dominika Močubová

- narozena 31. 1. 1984
- studovala na Biskupském gymnáziu ve Žďáře nad Sázavou a poté na Přírodovědecké fakultě MU Brno
- mezi její záliby patří cyklistika, běh, cestování, příroda a hudba
- pochází z Vysočiny, momentálně žije v Brně
- má 5 sourozenců

Kristina Vaňková

Svátek jara, volný čas, vzkříšení.

Co pro vás znamenají Velikonoce?**Jakub Matoulek G4**

Ukřižování a vzkříšení Krista.

Petr Hanák G4

Prázdniny, duchovní věci.

Štěpánka Plochová G4

Volno s rodinou.

Josef „Pepa“ Přehnal

Aktivní duchovní prožitek, volno, setkání s přáteli a přítelkyněmi.

Jana Šprtová

Velmi důležitý vrchol liturgického roku, čas k zastavení, přemýšlení, čas radosti (neděle a pondělí).

Bruno Zalubil

I take children into my garden, there my childrens try find eggs. On easter I like green beer and willow stick. We also went in church.

Marie Javorová

Velká sláva a naše vykoupení.

Otto Suchánek zastupující kabinet matematiky a fyziky

Vajíčka a svátky vzkříšení.

Jitka Coufalová

Z duchovního hlediska pro mě znamenají naději. A jinak nejnáročnější dny, protože mám čtyři dcery a chodí k nám hodně koledníků.

Sestra Michaela

To největší, nejvýznamnější v liturgickém roce, z čeho máme pro svůj život čerpat po celý rok.

Matěj Standara (G2)

Vypravování

Kdo se bojí, nesmí do lesa

Jednoho večera v malé hospůdce v přítmí svíčky seděli chlapi a popíjeli pivo. V koutě hráli karbaníci karty a hostinský stál a sledoval je zpoza pultu na čepování nápojů. Po celé místnosti se rozléhal smích a panovalo zde veselí a dobrá nálada.

Všichni však ztichli, když se ve dveřích objevil Alfréd Bouda, umorovaný a vychrtlý syn starosty, který se topil v penězích, ale za práci vzít neuměl. „Tady je to jen pro chlapy,“ prohodil jeden muž. A hned za ním další: „Proč se nejdeš schovat k mamince?“ Čím více se mu posmívali, tím více se hoch červenal, stále jen stál, potupně poslouchal jejich nadávky a neodvážil se nic říct. Po chvíli sebral všechnu svoji odvahu a prohlásil: „Já nejsem žádný posera!“

Jakmile to dořekl, ozvala se prudká vlna bujarého smíchu, kterou utišil až hostinský. „Tak ho vyzkoušejte,“ navrhl, „pošlete ho k lesní studánce.“ „Dobře,“ souhlasil Alfréd a snažil se to slovo říct, jako by se nebál, ale v jeho hlase byl přesto cítit strach. Byl vybaven lucernou a džbánkem, aby do něj nabral léčivou vodu ze studánky. „Vy běžte taky,“ pobídl ostatní majitel hostince. Ale muži se zdráhali. „Cožpak jste také srágorky?“ vybídl je znovu hospodský. Chlapi tedy zabouchli dveře a vydali se za Alfrédem.

Starostův syn byl již hodný kus cesty od kraje lesa, ale čím hlouběji do něho vcházel, tím se jeho strach zvětšoval a každé pohnutí lístečku či šelest větviček

ho zneklidňovaly více a více. Pánové, co ho sledovali, byli na tom stejně, a možná i hůře. Najednou se Alfréd zastavil na malé mýtině. Srdce mu buší, ohlíží se a sleduje okolí. Vtom uslyší kroky a rozběhne se zpět k vesnici.

Muži, kteří šli za ním, uslyšeli kroky také, avšak ty se k nim blížily zepředu. Chlapi se otočili a pelášili po pěšince zpět. Jen co doběhli k úpatí kopce, na kterém stál hostinec, uklidnili se a vešli dovnitř, jako by se nic nestalo. Alfréd přiběhl chvíli po nich, avšak nic nepředstíral. „Bylo to hrozné!“ vykřikl, „les je očarováný.“ Jen co to dořekl, pelášil domů. „Kdo se bojí, nesmí do lesa,“ zakončil vše pobaveně hostinský.

Michala Marečková (G2)

* * *

Líčení

Jarní procházka

Je jarní ráno. Slunce se teprve šplhá na obzor a já vycházím na procházku po okolí. Počasí se vydařilo, je vcelku teplo a neprší.

Procházím trávou, jejíž stébla zdobí kapičky rosy, které se třpytí v denním světle. Květiny roztodivných tvarů, okolo nichž jdu, hrají všemi barvami a činí louku krásnější, než je. Přičichám si k jedné z nich a její vůně mě až omamuje. Dotýkám se jejích okvětních plátek, které jsou jak ze sametu.

Tu spatřím včelku, malou dělnici usedající na vedlejší zvonek, a slyším její bzukot. Po chvíli zaslechnu další zvuk, podobný tomu, který vyluzuje včela, je však hlubší. Je to čmelák. Přilétá, aby si také pochutnal na nektaru.

Jdu dál a ocitám se v lese. Pociťuji chlad, způsobený stínícími stromy, které stojí jako strážci, co nesmí mezi svými korunami propustit ani paprsek světla. Přistupuji blíže k jednomu z nich a dotýkám se jeho drsné kůry.

Najednou ucítím na jedné noze šimrání. To si jen jeden mraveneček plete cestu a míří špatným směrem. Rozhlížím se a hledám jeho domov – důmyslnou stavbu jménem mraveniště, na které pracuje tisíce dělníků. Našla jsem ji, tu hromádku jehličí, a vrátila malého pracanta zpět.

Kousek od mraveniště uvidím pěšinu, klikatící se jako tělo hada. Dobře ji znám a putuji po ní zpátky. Odnáším si s sebou tolik zážitků a pocitů, že je ani nedokážu vypovědět. Vracím se k obědu a doprovází mě veselý zpěv ptáčků.

Michala Marečková (G2)

Letní bouřka poprvé

Byly letní prázdniny. Jednoho rána mě vzbudil zpěv ptáků, pronikající do mého pokoje společně se slunečním světlem. Otevírám oči, ale nevstávám. Pozoruji záhadné paprsky vycházející ze slunce a mihotající se na mém koberci. Nakonec vstanu a přeju k otevřenému oknu. Spatřím ořešák, který roste před naším domem už desítky dlouhých let. A za ním vidím cestu obklopenou velkou loukou, vedoucí k lesu.

Zatoužím se tam jít podívat. A tak se obléknu a vyrazím. Sotva otevřu dveře od domu, oslní mě směřící se slunce na bledě modré obloze bez mráčků. Starý strom mě zdraví šustěním svých listů a stébla trávy mi zpívají veselou písničku. Je to nádhera, a to ještě nejsem v lese.

Zavřu dveře a dám se na pochod. Cestou si všímám všech možných i nemožných věcí. Barevní motýlci poletují všemi směry, včelky hodují na sladkých květinách a bílé či hnědé krávy přežvykují čerstvou travičku. Potkám dokonce i mladého pasáčka ženoucího své ovce na pastvu.

Najednou mi začne být zima. Podívám se na nebe a divím se, kam se podělo slunce. Zmizelo za obrovskými šedými mraky pohlcujícími celou oblohu. Začíná také foukat vítr. Právě vcházím do lesa a rozhodnu se nevšímat si toho. Dál tedy obdivuji krásu přírody. Rostou tu vysoké duby, buky i topoly a na nich poskakují veverky a všelijací jiní tvorové. Ale oni nejsou šťastní. Utíkají do svých domovů, aby se schovali před bouřkou. Vítr totiž hodně zesiluje a mně dochází, co se bude dít a že jsem se měla raději vrátit domů. Náhle na mě začínají dopadat první kapky deště. Začíná pršet. Nejdříve jen malinko, ale prší čím dál víc. Z pouhého deště vzniká liják a z lijáku vichřice. Půda už je rozměklá a já cítím, jak se mi nohy boří do bahna. Je to nepříjemné. Ucítím vůni zlomeného stromu, do kterého udeřil blesk. Obloha je strašidelně tmavě modrá, posetá černými mraky. Vítr mě svalil na zablácenou zem a začíná mě oslepotvat.

Náhle uslyším hlas nějaké ženy. Nemohu se na ni ale podívat. Vítr už mě totiž úplně oslepil. Zkusím přece jen otevřít oči a jde to. Spatřím svůj pokoj, ležím v posteli a u mě stojí máma. To jí patří ten hlas. Vstávám z postele a přecházím k oknu. Vidím, že je slunečný den a žádná bouřka. Dochází mi, že to celé byl jen zlý sen.

Karolína Sieberová (G2)

Letní bouřka podruhé

Smutek zasáhl mé srdce. „Co se děje?“ ptá se mě má zmatená mysl. Procházím chmurným městem. Moc jsem se pohádala s kamarádkou. Jed, který do mě had vpustil, se dostává do celého mého těla. Celý můj systém se zastavil. Mé myšlenky zastínil velký černý mrak, který zakrývá i krásné nebe.

Mám vztek. Proč? Sama nevím. Mrak v mysli je cítit kyselým deštěm, který otupí všechny mé smysly. Začíná dopadat na mé svědomí. Dokonce prší i ve skutečnosti. Kapky studeného, krásně vonícího deště mi padají do vlasů a do tváře. Ve vlasech mi vytváří zvláštní účes. Mé vztekem zrudlé tváře jsou tímto deštěm uhašeny a vztek ustupuje. Prohrál. Neubráním se magické síle a po lících mi začnou stékat slzy. Slzy chladné jako letní dešť.

V dálce slyším přenádhernou hudbu doprovázenou rytmickým hřměním. Vidím jasně záblesky, které nám z nebe přinášejí zázrak. Déšť zesílil a začíná pořádně pršet. Provazy deště lákají k tomu, aby se po nich vylezlo do nebe, avšak tyto provazy jsou stejně prchavé jako lidské štěstí. Mé zmoklé oblečení mě tíží, ale ne tak jako mé myšlenky. Začíná bouřka.

Mé vlasy vypadají jinak. Dešťový účes zmizel. Vystřídal ho ohavný rozčuchaný drdol. Avšak bouřka mi přinesla uklidnění. Vybíjela můj vztek za mě. Je třeba s tím skoncovat! Nemám pravé kamarádky! Nikdo mě nemá rád, jen bouřka. S každým zahřměním hromu a udeřením blesku se cítím lépe.

Procházím se temnými ulicemi města a pozoruji, jak voda nestíhá

odtékat. Neubráním se a do jedné z louží skočím. Vztek už se zcela ztratil. Bouře je nemilosrdná a zároveň velice uklidňující. Teď už velké kapky útočí na střechy domů a blesky zapalují stromy. Podle vás nejsem normální? Dovolte, abych se představila. Jsem letní bouřka.

Simona Kapitániková (G2)

* * *

Úvaha

Jsmo chytřejší než naši předkové?

Jsmo chytřejší než naši předkové? Tuto otázku jsem si zatím nepoložila, ihned se mi však v hlavě začaly rojit myšlenky. První závěr, ke kterému jsem dospěla, byl, že se to dá porovnávat jen velmi těžko. Copak závisí chytrost člověka na tom, jestli vedle něj stojí pyramidy, nebo moderní továrna? Mnoho lidí by asi řeklo, že jsmo chytřejší, protože máme lepší techniku, ale já to tak jednoznačně nevidím.

V dnešní době si žijeme jako v bavlnci a lidé stále objevují nové a lepší věci. Rozhodně mezi sebou máme mnoho chytrých lidí, ale všichni čerpají z toho, co už vynalezl někdo jiný. A ten někdo zase vycházel z něčeho, co už také zjistil někdo před ním. Je to zkrátka začarovaný kruh, u něhož nedokážeme říct, kde začíná.

Naši předkové chodili po světě v jiné době než my. Z pohledu dějin je samozřejmě důležitější vynález parního stroje než to, že někdo vymyslel past na mamuta. Ale byl snad ten, kdo tuto past vytvořil, méně chytrý? Neřekla bych. V jeho době to byl určitě úžasný objev. A

možná z jeho práce těžili i další vynálezci, až se vše dostalo k parnímu stroji.

Nemyslím si tedy, že v dnešní době jsou lidé chytřejší než ti, kteří žili před dvěma či třemi tisíci let. Oni byli chytří jinak. Víme snad, zda by si vynálezci, kteří žili v 19. nebo 20. století, poradili ve starověku? A navíc kdo ví, zda se na nás za tisíc let nebudou lidé dívat jako na hlupáky. A to si o sobě tolik myslíme...

Zkrátka v každém období lidských dějin se najdou lidé chytří i hloupí. To, že by naši předkové byli hloupější než my, je nesmysl. Třeba byli dokonce chytřejší, jen neměli prostředky a možnosti, aby to světu ukázali. Nu, kdo ví?

Jana Novotná (G4)

* * *

Volný slohový útvar

Čest a sláva na prodej

Mlhotavé světélko, jeden jediný světlý bod v nekonečné tmě. V zatuchlé místnosti, neprodyšně uzavřené okolnímu světu, rokovalo polohlasem několik osob. Ze stropu kapaly kapky vody a pleskaly o vlhkou podlahu. Nikdo jim nevěnoval pozornost. Připomínaly nenápadné tikání vteřinové ručičky hodin života, přesto byly všem úplně lhostejné. Proč se o ně zajímat?

Za dveřmi se ozvaly těžké kroky. Cizincova ruka zabrala za kliku a otevřela. Do tmy místnosti se vžil pruh bílého světla. Všichni se obrátili směrem k příchozímu.

„Kdo jsi a co chceš?“ povstal jeden a otázel se tichým, přesto tvrdým hlasem.

„Jmenuji se Nikdo,“ prohlásil neznámý.

„Nelži!“ vzkřikl ten první. Ozvěna jeho výkřiku zlověstně proletěla po místnosti.

„Nějak se jmenovat musíš,“ zašepтал jiný a pokynul prvním, aby si sedl.

„Ano, mám jméno, ale nesmím ho prozradit,“ odpověděl chvějícím se hlasem. Po místnosti se rozhostilo tíživé ticho. Příchozímu přeběhl mráz po zádech.

„Jak ses sem dostal?“ promluvil další hlas, zřejmě nejmladší ze všech.

„Poslali mne k vám.“

„Co od nás chceš?“ zopakoval první svoji otázku.

„Nikdo mne nevidí, nikdo mne nezná, nikdo si mne neváží,“ mluvil stále hlasitěji.

„Proč myslíš, že ti můžeme pomoci?“

„Ještě mi nedokázali pomoci. Jste moje poslední naděje. Řekněte si, oč chcete. Dám vám cokoli,“ prosil úpěnlivě.

Nejstarší z mužů povstal. Jeho stříbrný plášť se ve světle toho jediného plamínku mocně zaleskl. Jeho oči byly plné blesků, avšak postoj měl klidný.

„Čest a sláva není na prodej!“ zvolal hromově. „Říkáš, že si tě Nikdo neváží, Nikdo tě nezná, Nikdo tě nevidí. Říkáš, že jsi pro všechny Nikdo? Avšak kdo je ten Nikdo?“

Čas se zastavil. Kapky se přestaly rozbíjet o podlahu, světlo zhasnulo. Vše v místnosti mlčelo. Tma, jen ta jediná zde teď neomezeně vládla.

„Sám ses tak představil. Kdo je ten Nikdo? Kdo je ten Nikdo, o něhož se zde stále jedná? Ano, jsi to ty sám. To ty jsi Nikdo!“

Veronika Míčková (G4)

Kolibříci dokáží mávnout křídly 12x až 90x za sekundu (záleží na druhu), díky čemuž se mohou zastavit na místě.

Kolibříci jako jediní ptáci dokáží létat pozpátku.

Žraloci mají dobře vyvinutý čich, díky kterému cítí jednu molekulu krve v několika milionech molekul vody.

Plameňáci získávají svou růžovou barvu z potravy, kterou konzumují. Za potravu mají např. kraby a vodní řasy.

Křečci ve svém kolečku dokáží uběhnout až 8 kilometrů za jednu noc.

Turritopsis nutricula je druh medúzy, která se ve své dospělosti dokáže vrátit zpět do stádia raného vývoje a vyvíjet se znovu do dospělého jedince. Tento jev může teoreticky opakovat donekonečna.

Sněžní leopardi používají své ocasy jako přenosnou deku, kterou se při spaní přikrývají.

Makakové červenolící si pro legraci ze sněhu dělají sněhové koule.

Veverky adoptují jiná mláďata, pokud je jejich rodiče opustí nebo zemřou.

Vědci předpokládají, že sloni byli během evoluce mnohem více vázáni na vodu než dnes a chobot jim mohl sloužit k dýchání pod vodou jako šnorchl.

Krokodýli neumějí žvýkat. Svou kořist trhají na kusy a ty pak polykají.

V Jižní Americe se vyskytuje druh žab, které mají průhledná bříška, a to dokonce do takové míry, že jim bývají vidět orgány.

Bazilišek zelený, žijící v Guatemale, dokáže po zadních nohách běžet po vodě. Když zpomalí, potopí se a zbytek cesty musí doplavat.

Raroh jižní zabíjí kořist tak silných plácnutím křídel, že oběť někdy padne mrtvá k zemi.

Emu klade vejce, která mění barvu. Zpočátku jsou jednotvárně zelená, ale po několika dnech zčernají.

Plejtváci denně spotřebují až 6 tun drobných koryšů.

Žirafy mají namodralý jazyk.

Krtek dokáže vykopat tunel o délce asi 100 metrů jen za jedinou noc.

Sloni jsou jediní savci, kteří neumí skákat.

Otisk každého psího čumáku je stejně jedinečný jako lidské otisky prstů.

Pštrosí oko je větší než pštrosí mozek.

Mravenci nespí.

Žraloci jsou odolní vůči všem druhům chorob.

„Pane vrchní, to maso není k jídlu. Jak můžete hostům něco takového předložit? Zavolejte mi pana vedoucího!“

„Není tu, prosím.“

„Kde je?“

„Šel naproti na oběd.“

„Proč mi, pane mistr, vždycky vypravujete tak strašidelné historky, když mě stříháte?“

„Protože vám při nich vstávají pěkně vlasy a pak je jedna radost je stříhat.“

„Pane,“ osloví číšník při placení hosta, „v ubrusu je propálená díra, musíte to zaplatit.“

„Ale já jsem nekuřák,“ brání se host, „já ji neudělal.“

„Haha, to už známe; ten pán, co tu seděl před vámi, tvrdil totéž a taky zaplatil.“

Pán jde k doktorovi a ptá se ho:

„Pane doktore, já si myslím, že moje manželka nějak ohluchla. Co s tím mám dělat?“

Doktor mu odpoví:

„No, to se dá jednoduše otestovat.

Stoupněte si kousek od ní a na něco se jí zeptejte. Pokud neodpoví, přesuňte se blíže a zeptejte se znovu. Takhle to opakujte, dokud vás neuslyší.“

Pán tedy jde domů a vyzkouší to. Stoupne si pět metrů od manželky a zeptá se:

„Co je dnes k obědu?“

Žádná odpověď.

Jde tedy o metr blíže a opět se zeptá. Žena zase neodpoví. Takhle se to opakuje ještě třikrát, až manžel nakonec popojde metr od ženy.

„Co je dnes k obědu?“

Žena odpoví: „Říkám ti to už popáté, kuře!“

„Svědkyňe, jste vdaná?“

Svědkyňe vzdychla. Soudce napsal: svobodná.

„Svědku, jste ženatý?“

Svědke vzdychl. Soudce napsal: ženatý.

Dana Biskupová, Barbora Dohnalová (G5)

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Michala Marečková, Matěj Standara,
Kateřina Kocí, Petr Hanák, Štěpánka To-
dorová, Jana Vaverková, Dana Biskupová,
Barbora Dohnalová, Jiří Možný, Kryštof
Kotek, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Návrh titulní strany:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmgp.cz](mailto:caso-
pis@cmgp.cz). Redakce si vyhrazuje právo
na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu 2017.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
[http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/](http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/).

Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2017.